

ผลการศึกษา

งานเฝ้าระวังคุณภาพน้ำในชนบทเป็นงานพัฒนาสาธารณสุขด้านการควบคุมและป้องกันโรค โดยมีเป้าหมายไปสู่ "สุขภาพที่ดีวนหน้า" ของประชาชนทั้งในเขตเมืองและเขตชนบท

กระทรวงสาธารณสุข ได้เริ่มงานเฝ้าระวังคุณภาพน้ำในชนบทในหน่วยงานส่วนกลางในปี 2513 เนื่องจากในระยะแรกประเทศไทยยังมีข้อมูลพื้นฐานในเรื่องนี้ไม่เพียงพอ อีกทั้งต้องใช้นักวิชาการผู้มีความรู้เฉพาะด้านในการปฏิบัติงาน ต่อมาเมื่อมีทรัพยากรพร้อมแล้วจึงได้ขยายเครือข่ายการดำเนินงานไปสู่ส่วนภูมิภาคทั่วประเทศเพื่อกระจายบริการให้เกิดการพัฒนาสุขภาพอนามัยทุกระดับ ทั้งนี้ ได้มีอุดมการณ์ในการปรับศักยภาพการปฏิบัติงานในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคให้อยู่ในระดับที่ทัดเทียมเสมอกัน แม้ว่าในปัจจุบันการดำเนินงานทั้งด้านการวางแผนการบริหารจัดการ งานวิชาการ การติดตามและประเมินงาน จะอยู่ในลักษณะถ่ายทอดเป็นขั้นตอนจากบนลงล่างในแนวตั้ง ซึ่งเรียกว่า แบบจำลองการสื่อสารเชิงกลไกแนวตั้งตามแบบฉบับ (Classical Mechanical Vertical Model of Communication) (เสถียร เชยประทีป)

2526 : 32)

"การสื่อสาร" ในทัศนะของนักการสื่อสารสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือเพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่การพัฒนาตั้งแต่ระดับบุคคลจนถึงระดับประเทศชาตินำมาใช้อย่างเหมาะสมและถูกวิธี (เสถียร เชยประทีป 2526 : 51 - 101)

น่าสนใจว่า "การสื่อสาร" ได้มีโอกาสนำมาใช้เพื่อเสริมสร้างศักยภาพของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานเฝ้าระวังคุณภาพน้ำในชนบทวิถีใดและจากแหล่งการสื่อสารใดบ้าง ทั้งสภาวะการณ์ในปัจจุบัน สภาวะความต้องการ รวมทั้งสภาวะความเป็นไปได้ในสายตาของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานด้านนี้ อีกทั้งมีความแตกต่างกันหรือไม่ในระหว่างเจ้าหน้าที่ส่วนกลางซึ่งเป็นฝ่ายวิชาการ และเจ้าหน้าที่ส่วนภูมิภาคซึ่งเป็นฝ่ายปฏิบัติ

สำหรับการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตน เป็นแนวความคิดตาม ทฤษฎีการเรียนรู้สังคม ซึ่งได้จำแนกแหล่งและวิธีการเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตน ไว้เป็นแหล่งใหญ่ 4 แหล่ง แต่ละแหล่งมีวิธีการสื่อสารเพื่อให้ประสบความสำเร็จ ดังนี้

1. ความสำเร็จในงาน	ได้แก่	การมีส่วนร่วม การลดอุปสรรคในงาน การเปิดช่องทางเข้าถึงงาน การเรียนรู้งานด้วยตนเอง
2. การดูแลแบบอย่าง	ได้แก่	การดูแลแบบอย่างของจริง การดูแลแบบอย่างจำลอง
3. การตั้งใจว่าจะ	ได้แก่	คำแนะนำ คำเตือน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การแปลความหมาย
4. การเร้าอารมณ์	ได้แก่	การกำหนดบทบาท การลดความเครียด การลดการใช้สัญลักษณ์ การเข้าถึงสัญลักษณ์

การศึกษาปรากฏผล ดังนี้

ก. สภาวะการณ์ปัจจุบัน

1. กรณีพิจารณารายละเอียดแหล่งและวิธีการสื่อสารแต่ละรายการย่อย

1.1 ส่วนภูมิภาค

เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัด มีความเห็นว่า สภาวะการณ์ทางการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตนในงานเฝ้าระวังคุณภาพน้ำในชนบท อยู่ในระดับต่ำมาก ทั้งในเรื่องความสำเร็จในงาน การดูแลแบบอย่าง การตั้งใจด้วยว่าจะ และการเร้าอารมณ์ โดย

ได้ประเมินภาพรวมของการสื่อสารทุกประเภทที่ได้รับในระดับคะแนนเฉลี่ย 27.64 ซึ่งจะเห็นได้ว่าต่ำกว่าเศษ 1 ส่วน 3 ของคะแนนสูงสุดที่กำหนดไว้คือ 100 คะแนน โดยที่ได้ประเมินเรื่องโอกาสการดูแลอย่างไว้วางใจที่สุด ทั้งในเรื่องการใช้งบประมาณและการดูแลอย่างของจริง

ในที่นี้ใครขอเสนอ รายการสื่อสารที่อยู่ในระดับต่ำ คือ ต่ำกว่าเศษ 1 ส่วน 3 ของคะแนนสูงสุด ดังนี้

ลำดับที่	1	เรื่องการใช้ตัวอย่างจำลอง (17.94)
ลำดับที่	2	เรื่องการดูแลอย่าง (ภาพรวม) (19.54)
ลำดับที่	3	เรื่องการดูแลตัวอย่างของจริง (27.52)
ลำดับที่	4	เรื่องการสื่อสาร (ภาพรวม) (27.64)
ลำดับที่	5	เรื่องการแปลความหมาย (28.29)
ลำดับที่	6	เรื่องคำเตือน (29.06)
ลำดับที่	7	เรื่องการเข้าถึงสัญลักษณ์ (30.34)
ลำดับที่	8	เรื่องการลดความเครียด (31.72)

สำหรับการสื่อสารที่เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัดประเมินว่าได้รับมากกว่ารายการอื่น ๆ ได้แก่ เรื่องการมีส่วนร่วม และเรื่องการกำหนดบทบาท แม้ว่าจะประเมินระดับไว้ค่อนข้างต่ำ คืออยู่ในระดับ 40.94 และ 45.20 ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่าต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนสูงสุด อย่างไรก็ตาม อนุมานได้ว่า เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัดมีความเห็นว่าการดำเนินงานฝ่ายระวังคุณภาพน้ำในชนบท ขณะนี้เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัดได้มีโอกาสมีส่วนร่วมในงาน รวมทั้งการกำหนดบทบาทของเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานไว้ชัดเจนพอสมควร แม้ว่าจะยังอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ

1.2 ส่วนกลาง

เจ้าหน้าที่ส่วนกลางมีความเห็นว่า สภากรรมการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตนในงานฝ่ายระวังคุณภาพน้ำในชนบท โดยทั่วไปยังอยู่ในระดับต่ำ กล่าวคือได้ประเมินภาพรวมของการสื่อสารทุกประเภทที่ระดับ 37.38 โดยได้ประเมินการสื่อสารที่

มีอยู่ในปัจจุบันค่าที่สุด ได้แก่ เรื่องการดูแลอย่าง ทั้งการดูแลอย่างจำลอง และการดูแลอย่างของจริง (17.38 และ 26.3 ตามลำดับ) ซึ่งตรงกับการมองภาพการสื่อสารในปัจจุบันของเจ้าหน้าที่ในส่วนภูมิภาคค้ำนำเสนอมานำเสนอไปแล้วข้างต้น

ในที่นี้ใครขอเสนอสมภาวะการสื่อสารที่อยู่ในระดับต่ำกว่าเศษ 1 ส่วน 3 ของคะแนนสูงสุด ดังนี้

- ลำดับที่ 1 เรื่องการใช้ตัวอย่างจำลอง (17.38)
- ลำดับที่ 2 เรื่องการดูแลตัวอย่างของจริง (26.13)
- ลำดับที่ 3 เรื่องคำเตือน (26.13)
- ลำดับที่ 4 เรื่องการดูแลอย่าง (ภาพรวม) (31.13)

สำหรับเรื่องที่เจ้าหน้าที่ส่วนกลางเห็นว่ามีการสื่อสารในสมภาวะปัจจุบันสูงกว่าเรื่องอื่น ๆ คือ เรื่องการเรียนงานด้วยตนเอง และเรื่องการมีส่วนร่วม ที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 47.38 และ 48.00 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาข้อมูลค้ำเสนอข้างต้นจะเห็นได้ว่า เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัดและเจ้าหน้าที่ส่วนกลาง ต่างมีความเห็นตรงกันว่า สมภาวะการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะคนในการปฏิบัติงานเฝ้าระวังคุณภาพน้ำในปัจจุบันอยู่ในระดับต่ำทุกรายการ ทั้งในเรื่องความสำเร็จในงาน การดูแลอย่าง การจูงใจด้วยจูงนะ และการเร้าอารมณ์ โดยเฉพาะมีความเห็นตรงกันว่า แหล่งและวิธีการสื่อสารที่ได้รับระดับต่ำสุด ได้แก่ เรื่องการดูแลอย่างทั้งการดูแลอย่างของจริงและแบบอย่างจำลอง สำหรับเรื่องซึ่งมีความเห็นว่า มีการสื่อสารสูงกว่าเรื่องอื่น ๆ อยู่บางก็คือ เรื่องการมีส่วนร่วม เป็นที่น่าประหลาดใจว่าบุคคลทั้ง 2 กลุ่มนี้ เหวอจะให้ระดับคะแนนที่แตกต่างกัน แต่เมื่อเรียงลำดับรายการสื่อสารตามลำดับความมากน้อยของคะแนนแล้วปรากฏว่า มีลักษณะคล้ายคลึงกันและมีรายการตรงกันอยู่มาก

อนึ่ง เพื่อความกระจ่างของระดับสภาวะการสื่อสารที่มีอยู่ในปัจจุบันในทัศนะของ
เจ้าหน้าที่ทั้ง 2 กลุ่ม ในที่นี้จึงใคร่ขอแสดงรายการเปรียบเทียบให้เห็นได้ชัดเจนดังนี้
(คัดเฉลี่ยจากแบบสอบถามครั้งที่ 2)

<u>ส่วนกลาง</u>	<u>ส่วนภูมิภาค</u>
<u>ลำดับที่</u>	<u>ลำดับที่</u>
1 เรื่องการใช้ตัวอย่างจำลอง.....17.38	1 เรื่องการใช้ตัวอย่างจำลอง.....17.94
2 เรื่องการคูตัวอย่างของจริง.....26.13	2 เรื่องการคูแบบอย่าง (ภาพรวม).19.54
เรื่องคำเตือน.....26.13	3 เรื่องการคูตัวอย่างของจริง.....27.52
4 เรื่องการคูแบบอย่าง (ภาพรวม).31.13	4 เรื่องการสื่อสาร (ภาพรวม)....27.64
5 เรื่องการลดความเครียด.....34.25	5 เรื่องการแปลความหมาย.....28.29
6 เรื่องคำแนะนำ.....36.13	6 เรื่องคำเตือน.....29.06
7 เรื่องการสื่อสาร (ภาพรวม)....37.38	7 เรื่องการเข้าถึงสัญลักษณ์.....30.34
8 เรื่องแบบเรียนด้วยตนเอง.....38.63	8 เรื่องการลดความเครียด.....31.72
9 เรื่องการเปิดช่องทางเข้าถึงงาน...39.88	9 เรื่องการจูงใจด้วยวงนะ.....34.78
10 เรื่องการลดอุปสรรคในงาน.....42.38	(ภาพรวม)
เรื่องการกำหนดบทบาท.....42.38	10 เรื่องการลดการใช้สัญลักษณ์.....35.02
12 เรื่องการจูงใจด้วยวงนะ.....43.00	11 เรื่องการลดอุปสรรคในงาน.....35.13
(ภาพรวม)	12 เรื่องแบบเรียนด้วยตนเอง.....35.62
13 เรื่องการเร้าอารมณ์ (ภาพรวม).43.63	13 เรื่องการเร้าอารมณ์ (ภาพรวม).35.91
14 เรื่องการแปลความหมาย.....44.25	14 เรื่องคำแนะนำ.....36.45
เรื่องการลดการใช้สัญลักษณ์.....44.25	15 เรื่องความสำเร็จในงาน.....38.13
16 เรื่องความสำเร็จในงาน.....44.80	(ภาพรวม)
(ภาพรวม)	16 เรื่องการเปิดช่องทางเข้าถึงงาน...39.09
17 เรื่องการเข้าถึงสัญลักษณ์.....46.75	17 เรื่องการเรียนงานด้วยตนเอง...39.57
18 เรื่องการเรียนงานด้วยตนเอง...47.38	18 เรื่องการมีส่วนร่วม.....40.94
19 เรื่องการมีส่วนร่วม.....48.00	19 เรื่องการกำหนดบทบาท.....45.20

นอกจากนี้ เป็นที่น่าประหลาดใจเป็นอย่างยิ่งว่า เมื่อพิจารณาการเรียงลำดับ
 ดัชนีเฉลี่ยเฉพาะการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตนในภาพรวมจากแหล่งการ
 สื่อสารแล้ว ส่วนกลางและส่วนภูมิภาคได้จัดลำดับสภาวะการสื่อสารในปัจจุบันตรง
 กันทุกรายการ แม้เมื่อพิจารณาส่วนภูมิภาคเป็นรายภาคดังปรากฏผลข้างล่างนี้

ส่วนกลาง

ลำดับที่	1	การดูแลอย่าง	(31.13)
ลำดับที่	2	การจูงใจด้วยงาน	(43.00)
ลำดับที่	3	การเร้าอารมณ์	(43.63)
ลำดับที่	4	ความสำเร็จในงาน	(44.88)

ภาคกลาง

ลำดับที่	1	การดูแลอย่าง	(20.16)
ลำดับที่	2	การจูงใจด้วยงาน	(36.02)
ลำดับที่	3	การเร้าอารมณ์	(37.60)
ลำดับที่	4	ความสำเร็จในงาน	(38.13)

ภาคใต้

ลำดับที่	1	การดูแลอย่าง	(13.42)
ลำดับที่	2	การจูงใจด้วยงาน	(30.17)
ลำดับที่	3	การเร้าอารมณ์	(30.78)
ลำดับที่	3	ความสำเร็จในงาน	(35.81)

ภาคเหนือ

ลำดับที่	1	การดูแลอย่าง	(16.88)
ลำดับที่	2	การจูงใจด้วยงาน	(32.64)
ลำดับที่	3	การเร้าอารมณ์	(32.64)
ลำดับที่	4	ความสำเร็จในงาน	(34.07)

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ลำดับที่	1	การดูแลอย่าง	(24.92)
ลำดับที่	2	การจูงใจด้วยงาน	(37.34)
ลำดับที่	3	การเร้าอารมณ์	(38.64)
ลำดับที่	4	ความสำเร็จในงาน	(40.50)

ความแตกต่างของเจ้าหน้าที่ส่วนกลางและเจ้าหน้าที่ส่วนภูมิภาค กรณีเปรียบเทียบ
ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะคนในรายละเอียดเป็นรายข้อ
จากการทดสอบด้วยสถิติ two samples t-test (two tails) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05
(ค่า t = 1.960) ปรากฏว่า มีทั้งผลยอมรับความแตกต่าง และความไม่แตกต่างระหว่างกลุ่ม
ดังนี้

ก. การทดสอบทางสถิติได้ผลความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ในเรื่องต่อไปนี้

1. เรื่องการเข้าถึงสัญลักษณ์	(t= 8.305)
2. เรื่องการแปลความหมาย	(t= 7.303)
3. เรื่องการดูแบบอย่าง (ภาพรวม)	(t= 5.695)
4. เรื่องการลดการใช้สัญลักษณ์	(t= 4.748)
5. เรื่องการสื่อสาร (ภาพรวม)	(t= 4.328)
6. เรื่องการเร้าอารมณ์	(t= 3.786)
7. เรื่องการจูงใจด้วยจรรยา	(t= 3.637)
8. เรื่องความสำเร็จในงาน	(t= 3.240)
9. เรื่องการเรียนรู้งานด้วยตนเอง	(t= 2.325)
10. เรื่องคำเตือน	(t= -2.233)

ข. การทดสอบทางสถิติได้ผลความไม่แตกต่างระหว่างกลุ่ม ในเรื่องต่อไปนี้

1. เรื่องการลดอุปสรรคในงาน	(t= 1.701)
2. เรื่องแบบเรียนด้วยตนเอง	(t= 1.565)
3. เรื่องการมีส่วนร่วม	(t= 1.500)
4. เรื่องการลดความเครียด	(t= 1.209)
5. เรื่องการเปิดช่องทางเข้าถึงงาน	(t= 0.227)
6. เรื่องการใช้ตัวอย่างจำลอง	(t= -0.265)
7. เรื่องคำแนะนำ	(t= -0.293)
8. เรื่องการกำหนดบทบาท	(t= -1.039)
9. เรื่องการดูตัวอย่างของจริง	(t= -1.279)

2. กรณีพิจารณาภาพรวมสถานการณ์การสื่อสาร ทั้งในเรื่องแหล่งและวิธีการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะคนของเจ้าหน้าที่ทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า เจ้าหน้าที่ได้ประเมินระดับการสื่อสารในภาพรวมจากการประมวลข้อมูลรวมทุกรายการทั้งในเรื่องความสำเร็จในงาน การดูแลแบบอย่าง การลงใจด้วยวิจนะ และการเร้าอารมณ์ ในระดับต่ำ เช่นเดียวกับกรณีการพิจารณาเป็นภาพย่อย อีกทั้งได้รับการยืนยันจากการสอบถามทั้ง 2 ครั้ง แต่การประเมินระดับคะแนนแตกต่างกัน และปรากฏความแตกต่างจากการทดสอบสมมติฐานทางสถิติ $t - test$ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนี้

การสอบถามครั้งที่ 1 เจ้าหน้าที่ส่วนกลางประเมินในระดับ 40.51
 เจ้าหน้าที่ส่วนภูมิภาคประเมินที่ระดับ 31.12
 ดังนั้น เจ้าหน้าที่ส่วนกลางประเมินในระดับที่สูงกว่าในส่วนภูมิภาค และพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยมีค่า $t = 9.445$

การสอบถามครั้งที่ 2 เจ้าหน้าที่ส่วนกลางประเมินในระดับ 38.63
 เจ้าหน้าที่ส่วนภูมิภาคประเมินที่ระดับ 33.05
 ดังนั้น ในการสอบถามครั้งที่ 2 นี้ เจ้าหน้าที่ส่วนกลางประเมินในระดับต่ำลง ในขณะที่ส่วนภูมิภาคประเมินสูงขึ้น อย่างไรก็ตาม ก็ยังพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่า $t = 7.375$

ดังนั้น เจ้าหน้าที่ส่วนภูมิภาค (เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัด) และเจ้าหน้าที่ส่วนกลาง (กองอนามัยสิ่งแวดล้อม) มีสภาวะการสื่อสารในปัจจุบันแตกต่างกันตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ข. สภาวะความต้องการ

1. กรณีพิจารณารายละเอียดแหล่งและวิธีการสื่อสารแต่ละรายการย่อย

1.1 ส่วนภูมิภาค

เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัด ได้แสดงความต้องการทางการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตนในการปฏิบัติหน้าที่งานเฝ้าระวังคุณภาพน้ำในชนบท ในระดับปานกลางเท่านั้น คือ ที่ระดับสูงสุด 67.90 ต่ำสุด 57.30 แต่ความต้องการนี้อยู่ในระดับที่สูงกว่าสภาวะการณ์ปัจจุบันที่ได้รับอยู่

ในที่นี้ใคร่เสนอสภาวะความต้องการทางการสื่อสารที่ต้องการมากที่สุด เรียงตามลำดับความต้องการมากน้อยดังนี้

- ลำดับที่ 1 เรื่องการเปิดคูทางเข้าถึงงาน (67.90)
- ลำดับที่ 2 เรื่องการเรียนงานด้วยตนเอง (66.88)
- ลำดับที่ 3 เรื่องคำแนะนำ (66.82)
- ลำดับที่ 4 เรื่องความสำเร็จในงาน (ภาพรวม) (66.64)
- ลำดับที่ 5 เรื่องการลคอุปสรรคในงาน (65.92)

จากข้อมูลที่น่าเสนอข้างต้นเป็นที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง จะเห็นได้ว่า เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัดได้มองเห็นความสำคัญของการสื่อสารเพื่อสร้างความสำเร็จในงานมากที่สุด

สำหรับความต้องการทางการสื่อสารในลำดับท้าย ๆ 5 รายการ ในจำนวน 19 รายการ มีดังนี้

- ลำดับที่ 15 เรื่องการเร้าอารมณ์ (59.51)
- ลำดับที่ 16 เรื่องการใช้แบบอย่างจำลอง (58.25)
- ลำดับที่ 17 เรื่องการคูแบบอย่าง (58.07)
- ลำดับที่ 18 เรื่องการคูตัวอย่างของจริง (58.07)
- ลำดับที่ 19 เรื่องคำเตือน (57.30)

เป็นที่น่าสังเกตว่า รายการข้างต้นนั้น เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัดโคเปอร์เมิน สถานการณ์ปัจจุบันไว้มาก ดังนั้น ในกรณีนี้อาจเป็นข้อพิจารณาว่า สภาวะการสื่อสารที่มีระดับค่าก็ไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับความต้องการของบุคคลเสมอไป

1.2 ส่วนกลาง

เจ้าหน้าที่ในส่วนกลางได้แสดงความต้องการทางการสื่อสาร เพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะคนในระดับที่สูงกว่าที่โคเปอร์เมินไว้ในสถานการณ์ทางการสื่อสารที่มีอยู่ในปัจจุบัน แต่ก็มีอยู่ในระดับสูงอย่างเพื่อค้น กล่าวคือ ได้แสดงความต้องการของตน ไว้มากที่สุดที่ระดับ 78.63 และค่าสุดท้ายที่ระดับ 55.50

สำหรับความต้องการทางการสื่อสารที่มีความประสงค์สูงสุด

5 ลำดับ มีดังนี้

ลำดับที่	1	เรื่องการจูงใจตัวขณะ (ภาพรวม)	78.63
ลำดับที่	2	เรื่องการเร้าอารมณ์ (ภาพรวม)	76.75
ลำดับที่	3	เรื่องการลดการใช้สัญลักษณ์	76.75
ลำดับที่	4	เรื่องการสื่อสาร (ภาพรวม)	76.13
ลำดับที่	5	เรื่องการเปิดหูทางเข้าถึงงาน	74.88

โดยสรุปแล้วความต้องการทางการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะคนของเจ้าหน้าที่ส่วนกลางโคเปอร์เมินเกือบหมดทุกแหล่ง ยกเว้นในเรื่องการควบคุมอย่าง หักแบบอย่างของจริงและแบบอย่างจำลอง ซึ่งเจ้าหน้าที่ได้จัดลำดับความต้องการไว้ในลำดับท้าย ซึ่งขนานเส้น 3 รายการท้ายของรายการทั้งหมด ซึ่งมี 19 รายการด้วยกัน ดังนี้

ลำดับที่	17	เรื่องการใช้แบบจำลอง	(56.75)
ลำดับที่	18	เรื่องการทิวทัศน์ของจริง	(56.13)
ลำดับที่	19	เรื่องคำเตือน	(55.50)

จุดที่น่าสนใจก็คือ ความต้องการของเจ้าหน้าที่ส่วนกลางและส่วนภูมิภาคตรงกันในการลำดับความต้องการเมื่อพิจารณาในรายละเอียดจะปรากฏความ

สอดคล้องกันทั้งรายการลำดับความต้องการต่อไปนี้

<u>ส่วนกลาง</u>	<u>ส่วนภูมิภาค</u>
<u>ลำดับที่</u>	<u>ลำดับที่</u>
1 เรื่องการจูงใจด้วยวาระ .....78.63 (ภาพรวม)	1 เรื่องการเปิดช่องทางเข้าถึงงาน ...67.90
2 เรื่องการเร้าอารมณ์ (ภาพรวม) .76.75	2 เรื่องการเรียนรู้งานด้วยตนเอง...66.88
เรื่องการลดการใช้สัญลักษณ์.....76.75	3 เรื่องคำแนะนำ.....66.82
4 เรื่องการสื่อสาร (ภาพรวม) 76.13	4 เรื่องความสำเร็จในงาน .....66.64 (ภาพรวม)
5 เรื่องการเปิดช่องทางเข้าถึงงาน...74.88	5 เรื่องการลดอุปสรรคในงาน 65.92
6 เรื่องการเข้าถึงสัญลักษณ์.....74.25	6 เรื่องการจูงใจด้วยวาระ .....65.26 (ภาพรวม)
7 เรื่องการแปลความหมาย 73.63	7 เรื่องการสื่อสาร (ภาพรวม) 65.08
8 เรื่องการเรียนรู้งานด้วยตนเอง...73.63	8 เรื่องการแปลความหมาย 64.90
9 เรื่องแบบเรียนด้วยตนเอง 71.75	9 เรื่องการกำหนดบทบาท.....64.46
10 เรื่องการกำหนดบทบาท 69.88	10 เรื่องแบบเรียนด้วยตนเอง 64.11
11 เรื่องการดูแบบอย่าง (ภาพรวม) .67.38	11 เรื่องการมีส่วนร่วม.....61.84
เรื่องความสำเร็จในงาน .....67.38 (ภาพรวม)	12 เรื่องการลดการใช้สัญลักษณ์.....60.23
13 เรื่องคำแนะนำ.....66.13	13 เรื่องการลดความเครียด.....60.11
14 เรื่องการลดอุปสรรคในงาน 64.25	14 เรื่องการเข้าถึงสัญลักษณ์.....59.87
15 เรื่องการลดความเครียด.....62.38	15 เรื่องการเร้าอารมณ์ (ภาพรวม) .59.51
16 เรื่องการมีส่วนร่วม.....62.38	16 เรื่องการใช้ตัวอย่างจำลอง.....58.25
17 เรื่องการใช้แบบจำลอง.....56.75	17 เรื่องการดูแบบอย่าง (ภาพรวม) .58.07
18 เรื่องการดูตัวอย่างของจริง.....56.13	18 เรื่องการดูตัวอย่างของจริง.....58.07
19 เรื่องคำเตือน.....55.50	19 เรื่องคำเตือน.....57.30

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาการเรียงลำดับด้วยค่าเฉลี่ยเฉพาะการสื่อสาร เพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะคนในภาพรวมจากแหล่งการสื่อสารแล้ว ปรากฏว่า ส่วนกลาง และส่วนภูมิภาคได้จัดลำดับความต้องการทางการสื่อสารแตกต่างกัน สำหรับในส่วนภูมิภาค เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคพบว่า ลำดับความต้องการมากที่สุดในลำดับที่ 1 และลำดับที่ 2 ตรงกันทุกภาค สำหรับการจัดลำดับที่ 3 และลำดับที่ 4 นั้น เหมือนกันอยู่ 3 ภาค มีแตกต่างเฉพาะภาคใต้เท่านั้น ดังมีรายการต่อไปนี้

ส่วนกลาง

ลำดับที่	1	การลุงใจด้วยวงนะ	(78.63)
ลำดับที่	2	การเร้าอารมณ์	(76.75)
ลำดับที่	3	การดูแบบอย่าง	(67.38)
ลำดับที่	4	ความสำเร็จในงาน	(67.38)

ภาคกลาง

ลำดับที่	1	ความสำเร็จในงาน	(68.00)
ลำดับที่	2	การลุงใจด้วยวงนะ	(67.74)
ลำดับที่	3	การเร้าอารมณ์	(62.74)
ลำดับที่	4	การดูแบบอย่าง	(60.37)

ภาคใต้

ลำดับที่	1	ความสำเร็จในงาน	(63.94)
ลำดับที่	2	การลุงใจด้วยวงนะ	(59.88)
ลำดับที่	3	การดูแบบอย่าง	(54.86)
ลำดับที่	4	การเร้าอารมณ์	(54.56)

ภาคเหนือ

ลำดับที่	1	ความสำเร็จในงาน	(64.55)
ลำดับที่	2	ความสำเร็จในงาน	(64.07)
ลำดับที่	3	การเร้าอารมณ์	(56.45)
ลำดับที่	4	การดูแบบอย่าง	(55.02)

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ลำดับที่	1	ความสำเร็จในงาน	(67.34)
ลำดับที่	2	การลุงใจด้วยวงนะ	(65.50)
ลำดับที่	3	การเร้าอารมณ์	(58.92)
ลำดับที่	4	การดูแบบอย่าง	(57.87)

ความแตกต่างของเจ้าหน้าที่ส่วนกลางและส่วนภูมิภาค กรณีเปรียบเทียบความ
 ท้องการทางการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะคน ในรายละเอียดเป็นรายชื่อจาก
 การทดสอบสถิติ two samples t - test (two tails) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05
 (ค่า t = 1.960) ปรากฏว่า มีทั้งผลยอมรับความแตกต่างและความไม่แตกต่างระหว่าง
 กลุ่ม ดังนี้

ก. การทดสอบทางสถิติได้ผลความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มในเรื่องต่อไปนี้

การเข้าถึงสัญญาณ	(t = 12.071)
การเร้าอารมณ์	(t = 11.303)
การลดการใช้สัญญาณ	(t = 9.320)
การจูงใจควยวณะ	(t = 6.359)
การสื่อสาร (ภาพรวม)	(t = 5.951)
การควบคุมอย่าง	(t = 5.057)
การแปลความหมาย	(t = 3.964)
แบบเรียนควยตนเอง	(t = 3.600)
การเปิดหูทางเข้าถึงงาน	(t = 3.104)
การเรียนงานควยตนเอง	(t = 2.393)

ข. การทดสอบทางสถิติได้ผลไม่แตกต่างกันระหว่างกลุ่มในเรื่องต่อไปนี้

การกำหนดบทบาท	(t = 1.119)
การลดความเครียด	(t = 0.681)
ความสำเร็จในงาน	(t = 0.338)
การมีส่วนร่วม	(t = 0.160)
การลดอุปสรรคงาน	(t = -0.445)
คำแนะนำ	(t = -0.707)
การใช้ควยอย่างจำลอง	(t = -0.932)
คำเตือน	(t = -1.650)
การควบคุมควยของจริง	(t = -1.892)

2. กรณีพิจารณาภาพรวมสถานการณ์ความต้องการทางการสื่อสาร ทั้งในเรื่องแหล่งและวิธีการสื่อสาร เพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตนของเจ้าหน้าที่ทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า เจ้าหน้าที่ได้ประเมินระดับความต้องการของตนสูงกว่าสภาวการณ์ทางการสื่อสารที่ตนได้รับอยู่ในปัจจุบัน ทั้งในเรื่องความสำเร็จในงาน การดูแลอย่าง การจูงใจ ค่ายวณะ และการเร้าอารมณ์ ในระดับปานกลาง แต่เป็นระดับที่สูงกว่าสภาวการณ์ที่ได้รับอยู่ในปัจจุบัน เช่นเดียวกับกรณีการพิจารณาในภาพย่อย อีกทั้งได้รับการยืนยันจากการสอบถาม ทั้ง 2 ครั้ง แต่การประเมินในระดับคะแนนจะมีความแตกต่างกันในระหว่างบุคคลทั้ง 2 กลุ่ม และปรากฏความแตกต่างจากการทดสอบสมมติฐานทางสถิติ $t - test$ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ดังนี้

การสอบถามครั้งที่ 1 เจ้าหน้าที่ส่วนกลางมีความต้องการทางการสื่อสารที่ระดับเฉลี่ย 67.50 เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัดมีความต้องการทางการสื่อสารที่ระดับเฉลี่ย 61.22 ดังนั้น เจ้าหน้าที่ส่วนกลางจึงมีการสื่อสารสูงกว่าในส่วนภูมิภาค และแสดงความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญโดยมีค่า $t = 5.948$

การสอบถามครั้งที่ 2 เจ้าหน้าที่ส่วนกลางมีความต้องการทางการสื่อสารที่ระดับเฉลี่ย 68.66 ส่วนเจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัดมีความต้องการทางการสื่อสารที่ระดับเฉลี่ย 62.80 ดังนั้น กลุ่มบุคคลทั้งสองต่างก็ได้ประเมินความต้องการของตนขยับสูงขึ้นอีกเล็กน้อย และแสดงความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญโดยมีค่า $t = 8.790$

ดังนั้น เจ้าหน้าที่ส่วนภูมิภาค (เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัด) และเจ้าหน้าที่ส่วนกลาง (กองอนามัยสิ่งแวดล้อม) มีสภาวะความต้องการทางการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตนแตกต่างกันตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ก. สภาวะเป็นไปได

1. กรณีพิจารณารายละเอียดแหล่งและวิธีการสื่อสารแต่ละรายการย่อย

1.1 ส่วนภูมิภาค

เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัด โค้ดประเมินสิทธิความเป็นไปไดจริงของสภาวการณ์ทางการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะคน เพื่อการปฏิบัติงานเฝ้าระวังคุณภาพน้ำในชนบทไว้ในระดับค่อนข้างต่ำ หึ่งในด้านความสำเร็จในงาน การควบคุมอย่างการจูงใจควยวจนะ และการเร้าอารมณ์ แม้ว่าจะได้ประเมินในระดับที่สูงกว่าสภาวการณ์ทางการสื่อสารปัจจุบันเล็กน้อย แต่ก็ไม่สูงกว่าระดับความต้องการ กล่าวคือ มีระดับสูงสุดที่ 55.20 และค่าสุดที่ 37.52 สำหรับแหล่งวิธีการสื่อสารที่เจ้าหน้าที่ส่วนภูมิภาคมีความเห็นว่า มีความเป็นไปไดที่ตนจะไ้รับเรื่องความล้าคับเรื่องที่ตนจะไ้รับมากที่สุด 5 รายการ ดังนี้

ลำดับที่ 1	เรื่องการกำหนดบทบาท	(55.20)
ลำดับที่ 2	เรื่องการมีส่วนร่วม	(55.02)
ลำดับที่ 3	เรื่องการเรียนรู้งานด้วยตนเอง	(54.30)
ลำดับที่ 4	เรื่องคำแนะนำ	(54.00)
ลำดับที่ 5	เรื่องการเปิดช่องทางเข้าถึงงาน	(50.89)

สำหรับเรื่องวิธีการสื่อสารที่เจ้าหน้าที่ส่วนภูมิภาคคาดว่าจะมีโอกาสไ้รับเรื่องความล้าคับ 3 รายการสุดท้ายของรายการทั้งหมดซึ่งมี 19 รายการควยกันดังนี้

ลำดับที่ 17	เรื่องการควบคุมอย่างของจริง	(45.26)
ลำดับที่ 18	เรื่องการควบคุมอย่างจำลอง	(38.06)
ลำดับที่ 19	เรื่องการควบคุมอย่าง (ภาพรวม)	(37.52)

ในที่นี้ใครขอเสนอการพิจารณาเรื่องสภาวะสิทธิความเป็นไปไดจริงในเชิงปฏิบัติอย่างลึกซึ้ง และเชื่อมโยงกลับไปยังเรื่องของสภาวการณ์สื่อสารในปัจจุบันและความต้องการทางการสื่อสารจะเห็นไ้ว่า เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัดมีเหตุและผลใน

การจัดลำดับสภาวะการต่าง ๆ อย่างยิ่ง อาทิเช่น การจัดลำดับความเป็นไปไต่สูงตามรายการคั่งเสนอข้างต้นนั้น ปรากฏว่า รายการเหล่านี้เป็นรายการซึ่งมีสภาวะการทางการสื่อสารปัจจุบันสูงอยู่แล้ว และเป็นรายการที่น่าจะทำให้จ่ายถ่วงรายการอื่น ๆ ส่วนรายการที่เห็นว่าเป็นไปไต่ค้ำนั้น เป็นรายการที่มีสภาวะการทางการสื่อสารค้ำมากในปัจจุบัน และเมื่อประเมินโอกาสแล้วมีความเป็นไปไต่ค้ำน้อยมาก เช่น ในเรื่องการควบคุมอย่าง เป็นต้น

นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบกลับไปในเรื่องความต้องการทางการสื่อสารแล้ว เจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัดเห็นว่าคนน่าจะได้รับการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพของตนสนองตอบความต้องการ โดยเฉพาะในเรื่องการเปิดช่องทางเข้าถึงงาน เรื่อง คำแนะนำ และการเรียนงานด้วยตนเอง

1.2 ส่วนกลาง

เจ้าหน้าที่ส่วนกลางได้ประเมินความเป็นไปไต่ในเชิงสถิติทางการสื่อสารและความเป็นจริงไว้ในระดับก่อนข้างค้ำกว่าระดับความต้องการทางการสื่อสาร แต่สูงกว่าระดับสภาวะการปัจจุบัน กล่าวคือ ได้ประเมินระดับสูงสุดที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 56.13 และค่าสุคที่ 36.13 โดยมีความเห็นว่า แหล่งและวิธีการสื่อสารที่คนค้ำควรรได้รับเรื่องตามลำดับที่คนจะไต่รับมากที่สุด ดังนี้

ลำดับที่	1	เรื่องการเรียนรู้ด้วยตนเอง	(56.13)
ลำดับที่	2	เรื่องคำแนะนำ	(55.5)
ลำดับที่	3	เรื่องการเรียนรู้ด้วยตนเอง	(54.88)
ลำดับที่	4	เรื่องการเรียนรู้ด้วยตนเอง	(54.88)
ลำดับที่	5	เรื่องการเรียนรู้ด้วยตนเอง (ภาพรวม)	(54.25)

สำหรับรายการที่เจ้าหน้าที่ค้ำควรมีโอกาสไต่รับน้อยที่สุด
เรื่องตามลำดับรายการที่มี 19 รายการท้ายขึ้นมาจำนวน 3 รายการ ดังนี้

ลำดับที่	17	เรื่องการเรียนรู้ด้วยตนเองของจริง	(45.50)
ลำดับที่	18	เรื่องการเรียนรู้ด้วยตนเองในงาน	(43.00)
ลำดับที่	19	เรื่องการเรียนรู้ด้วยตนเองจำลอง	(36.13)

เมื่อพิจารณาเชื่อมโยงไปยังกลุ่มเจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัดแล้วจะพบว่า มีรายการที่ประเมินตรงกันโดยเฉพาะในเรื่องของคำแนะนำและเรื่องการเรียนรู้งานด้วยตนเอง อีกทั้งมีความเห็นสอดคล้องกันว่า โอกาสการเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะคนด้วยการดูแลอย่างนั้นมีโอกาสต่ำ ความสอดคล้องของการลำดับสภาวะความเป็นไปได้ทางการสื่อสารของเจ้าหน้าที่ทั้ง 2 กลุ่ม ดังรายการต่อไปนี้

<u>ส่วนกลาง</u>	<u>ส่วนภูมิภาค</u>
<u>ลำดับที่</u>	<u>ลำดับที่</u>
1 เรื่องการเรียนรู้งานด้วยตนเอง... 56.13	1 เรื่องการกำหนดบทบาท..... 55.20
2 เรื่องคำแนะนำ..... 55.5	2 เรื่องการมีส่วนร่วม..... 55.02
3 เรื่องการลงใจด้วยวณะ..... 54.88	3 เรื่องการเรียนรู้งานด้วยตนเอง... 54.30
เรื่องการเข้าถึงสัญลักษณ์..... 54.88	4 เรื่องคำแนะนำ..... 54.00
เรื่องการเร้าอารมณ์ (ภาพรวม). 54.25	5 เรื่องการเปิดช่องทางเข้าถึงงาน... 50.89
6 เรื่องการลดการใช้สัญลักษณ์... 54.25	6 เรื่องการลดอุปสรรคในงาน..... 49.27
7 เรื่องความสำเร็จในงาน..... 53.63	7 เรื่องการลงใจด้วยวณะ..... 48.91
(ภาพรวม)	เรื่องความสำเร็จในงาน..... 48.49
8 การกำหนดบทบาท..... 53.00	(ภาพรวม)
9 เรื่องการเปิดช่องทางเข้าถึงงาน... 50.50	9 เรื่องการลดความเครียด..... 48.49
10 เรื่องการสื่อสาร (ภาพรวม).... 49.25	10 เรื่องการลดการใช้สัญลักษณ์..... 48.01
11 เรื่องการแปลความหมาย..... 47.38	เรื่องแบบเรียนด้วยตนเอง..... 48.01
เรื่องแบบเรียนด้วยตนเอง..... 47.38	12 เรื่องการเร้าอารมณ์ (ภาพรวม). 47.54
เรื่องการมีส่วนร่วม..... 47.38	เรื่องการแปลความหมาย..... 47.54
14 เรื่องการดูแลอย่าง (ภาพรวม). 46.13	14 เรื่องการสื่อสาร (ภาพรวม).... 46.21
15 เรื่องการลดความเครียด..... 45.50	15 เรื่องการเข้าถึงสัญลักษณ์..... 46.22
เรื่องคำเตือน..... 45.50	16 เรื่องคำเตือน..... 45.86
เรื่องการดูตัวอย่างของจริง..... 45.50	17 เรื่องการดูตัวอย่างของจริง..... 45.26
18 เรื่องการลดอุปสรรคในงาน..... 43.00	18 เรื่องการใช้ตัวอย่างจำลอง..... 38.06
19 เรื่องการใช้ตัวอย่างจำลอง..... 36.13	19 เรื่องการดูแลอย่าง (ภาพรวม). 37.52

เมื่อวิเคราะห์การเรียงลำดับด้วยค่าเฉลี่ยเฉพาะการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตนในภาพรวมจากแหล่งการสื่อสารแล้ว ปรากฏว่า ได้จัดลำดับความเป็นไปได้ในเชิงปฏิบัติแตกต่างกันอยู่บ้าง แต่มีความเห็นตรงกันว่า การดูแลแบบอย่างเป็นเรื่องซึ่งมีความเป็นไปได้น้อยที่สุด และหากวิเคราะห์เป็นรายภาคแล้วพบว่า ภาคกลางจัดลำดับตรงกับส่วนกลางทุกรายการ นอกจากนี้ ภาคใต้และภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้จัดลำดับความเป็นไปได้ทางการสื่อสารตรงกัน ส่วนภาคเหนือได้จัดลำดับแตกต่างจากกลุ่ม ดังข้อมูลข้างท้ายนี้

ส่วนกลาง

ลำดับที่	1	การจูงใจด้วยจรรยาบรรณ	(54.88)
ลำดับที่	2	การเราารมณ	(54.25)
ลำดับที่	3	ความสำเร็จในงาน	(53.63)
ลำดับที่	4	การดูแลแบบอย่าง	(46.13)

ภาคกลาง

ลำดับที่	1	การจูงใจด้วยจรรยาบรรณ	(51.55)
ลำดับที่	2	การเราารมณ	(50.50)
ลำดับที่	3	ความสำเร็จในงาน	(50.50)
ลำดับที่	4	การดูแลแบบอย่าง	(40.62)

ภาคใต้

ลำดับที่	1	ความสำเร็จในงาน	(43.94)
ลำดับที่	2	การจูงใจด้วยจรรยาบรรณ	(43.31)
ลำดับที่	3	การเราารมณ	(43.31)
ลำดับที่	4	การดูแลแบบอย่าง	(29.52)

ภาคเหนือ

ลำดับที่	1	การจูงใจด้วยจรรยาบรรณ	(45.98)
ลำดับที่	2	ความสำเร็จในงาน	(45.02)
ลำดับที่	3	การเราารมณ	(44.07)
ลำดับที่	4	การดูแลแบบอย่าง	(36.93)

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ลำดับที่	1	ความสำเร็จในงาน	(50.24)
ลำดับที่	2	การจูงใจด้วยจรรยาบรรณ	(49.97)
ลำดับที่	3	การเราารมณ	(47.08)
ลำดับที่	4	การดูแลแบบอย่าง	(38.39)

อนึ่ง แม้ว่าเจ้าหน้าที่ทั้ง 2 กลุ่ม จะได้ประเมินรายการสื่อสารคล้ายคลึงกัน แต่ประเมินระดับที่แตกต่างกัน กรณีเปรียบเทียบความแตกต่างของการประเมินความเป็นไปได้ของการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตนของเจ้าหน้าที่ในรายละเอียดเป็นรายข้อจากการทดสอบทางสถิติ two samples t-test (two tails) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ค่า $t = 1.960$) ปรากฏมีผลยอมรับความแตกต่างและความไม่แตกต่างระหว่างกลุ่ม ดังนี้

ก. การทดสอบทางสถิติผลความแตกต่างระหว่างกลุ่มในเรื่องต่อไปนี้

การเข้าถึงสัญลักษณ์	($t=4.158$)
การคู่มืออย่าง	($t=3.415$)
การลดการใช้สัญลักษณ์	($t=2.888$)
การจูงใจด้วยวงนะ	($t=2.433$)
การเร้าอารมณ์	($t=2.397$)
การมีส่วนร่วม	($t= -2.650$)

ข. การทดสอบทางสถิติผลความแตกต่างระหว่างกลุ่มในเรื่องต่อไปนี้

ความสำเร็จในงาน	($t=1.876$)
คำแนะนำ	($t=1.637$)
การสื่อสาร	($t=0.970$)
การเรียนรู้ด้วยตนเอง	($t=0.702$)
การคู่มืออย่างของจริง	($t=0.248$)
การแปลความหมาย	($t=0.072$)
การเปิดคู่มือทางเข้าถึงงาน	($t= -0.143$)
แบบเรียนด้วยตนเอง	($t= -0.237$)
คำเตือน	($t= -0.353$)
การกำหนดบทบาท	($t= -0.641$)
การลดความเครียด	($t= -1.050$)
การใช้ตัวอย่างจำลอง	($t= -1.440$)
การลดอุปสรรคในงาน	($t= -1.826$)

2. กรณีพิจารณาภาพรวมสถานการณ์ทางการสื่อสารในด้านความเป็นไปได้จริงทั้งในเรื่องแหล่งและวิธีการสื่อสาร เพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะคนของเจ้าหน้าที่ทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า เจ้าหน้าที่ทั้งสองกลุ่มและส่วนภูมิภาคได้ประเมินสภาพการณ์ความเป็นไปได้อันสูงกว่าสภาพการณ์ในปัจจุบันแต่ต่ำกว่าระดับที่ทนต่อการ ทั้งในเรื่องความสำเร็จในงาน การดูแลแบบอย่าง การจูงใจด้วยวาระ และการเรออารมณื เช่นเดียวกับกรณีการพิจารณาในภาพย่อย แต่เป็นที่น่าสังเกตว่า เมื่อเปรียบเทียบระดับคะแนนของการประเมินแล้วเจ้าหน้าที่ส่วนกลางประเมินสูงกว่าส่วนภูมิภาคเล็กน้อย โดยที่ได้ปรากฏความไม่สัมพันธ์กันระหว่างการทดสอบทางสถิติ $t - test$ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ในการสอบถาม 2 ครั้ง ดังนี้

การสอบถามครั้งที่ 1 เจ้าหน้าที่ส่วนกลางประเมินความเป็นไปได้ทางการสื่อสารที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 49.34 ส่วนเจ้าหน้าที่สาธารณสุขจังหวัดประเมินความเป็นไปได้อาการสื่อสารที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 47.43 ดังนั้น เจ้าหน้าที่ส่วนกลางจึงประเมินสูงกว่าส่วนภูมิภาคเล็กน้อย แต่ไม่พบความแตกต่างที่ระดับนัยสำคัญดังกล่าว โดยมีค่า $t = 1.873$

การสอบถามครั้งที่ 2 เจ้าหน้าที่ส่วนกลางประเมินความเป็นไปได้อาการสื่อสารที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 49.48 ส่วนเจ้าหน้าที่ส่วนภูมิภาคประเมินความเป็นไปได้อาการสื่อสารที่ระดับคะแนนเฉลี่ย 48.18 ดังนั้น เจ้าหน้าที่ทั้ง 2 กลุ่ม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยมีค่า $t = 2.007$

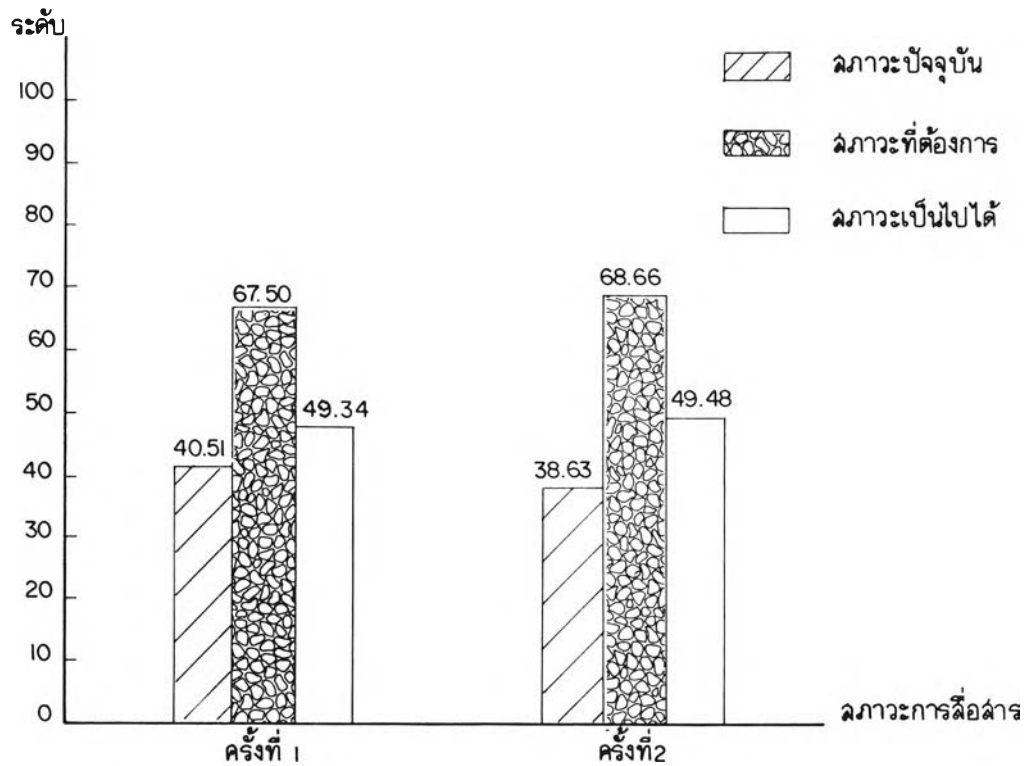
ดังนั้น สำหรับกรณีเรื่องสิทธิความเป็นไปได้อาการสื่อสารนี้ การทดสอบสมมติฐาน 2 ครั้ง ได้ผลแตกต่างกัน โดยในครั้งที่ 1 ไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มซึ่งตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่ครั้งที่ 2 แสดงความแตกต่างระหว่างกลุ่มซึ่งไม่ตรงกับสมมติฐาน ในพื้นที่เครือข่ายสรุปความตามผลการสอบถามครั้งที่ 2 ซึ่งเป็นข้อมูลจากการยืนยันคำตอบจากการสอบถามครั้งที่ 1

ง. ความสัมพันธ์ระหว่างสภาวการณ์

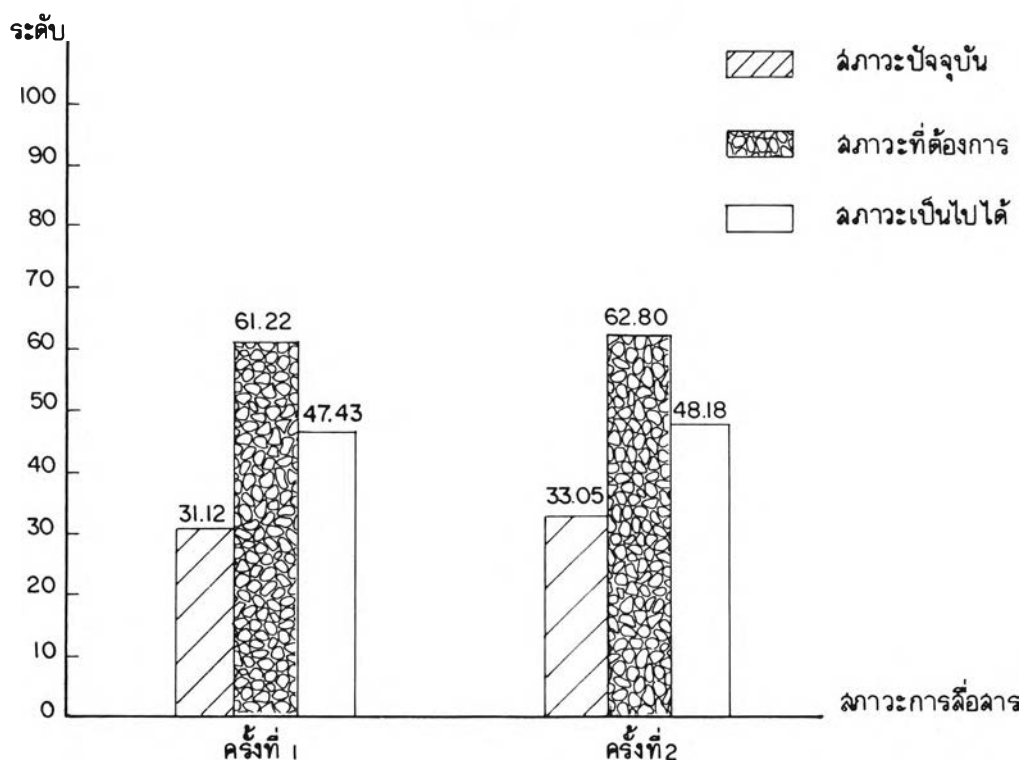
การมองภาพสภาวการณ์ทางการสื่อสารของเจ้าหน้าที่ในส่วนภูมิภาคและเจ้าหน้าที่ส่วนกลาง จากการประมวลข้อมูลจากแบบสอบถามจำนวน 2 ครั้ง คือ ครั้งที่ 1 การรวบรวมข้อมูลเบื้องต้นและ ครั้งที่ 2 เพื่อพิจารณาบทวนผลของการประมวลข้อมูลจากการพิจารณาในครั้งแรกนั้น ปรากฏความสัมพันธ์การประเมินระดับสภาวการณ์ทางการสื่อสารดังต่อไปนี้

1. เจ้าหน้าที่ส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ผู้ปฏิบัติงานเฝ้าระวังคุณภาพน้ำในชนบท ได้ประเมินสภาวการณ์ทางการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตน ที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันในระดับเฉลี่ยต่ำกว่าระดับความต้องการของคน อีกทั้งต่ำกว่าระดับสิทธิความเป็นไปได้สอดคล้องกันทั้ง 2 กลุ่ม และทั้ง 2 ครั้ง ที่สอบถาม ก็ได้แสดงเปรียบเทียบระดับความแตกต่างในแผนภูมิที่ 2 และแผนภูมิที่ 3 (หน้า 62)

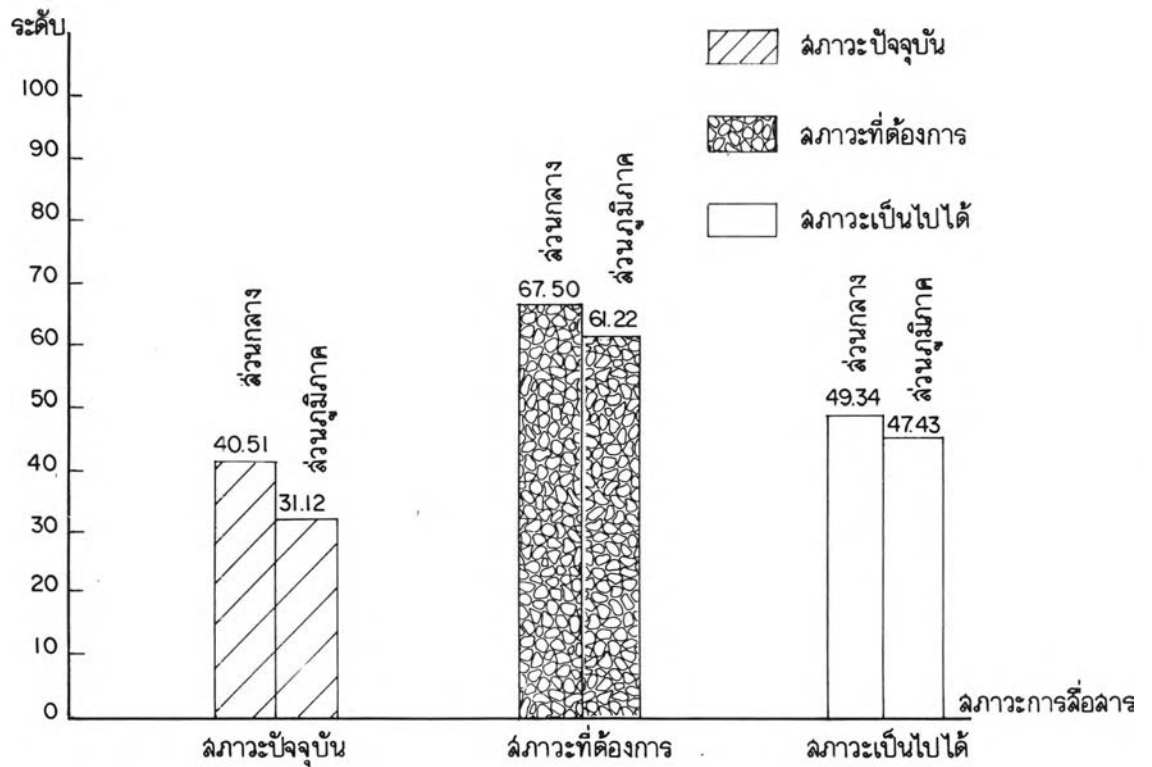
2. เจ้าหน้าที่ส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ผู้ปฏิบัติงานเฝ้าระวังคุณภาพน้ำในชนบท ประเมินสภาวการณ์ทางการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตนในระดับที่แตกต่างกันทั้ง 2 ครั้ง ที่สอบถาม แตกต่างกันความแตกต่างครั้งที่ นั่นก็คือ กลุ่มส่วนกลางจะประเมินสภาวการณ์ทางการสื่อสารทั้ง 3 สภาวการณ์สูงกว่าเล็กน้อย ดังได้แสดงเปรียบเทียบความแตกต่างการประเมินระหว่างกลุ่มในแต่ละครั้งที่สอบถามในแผนภูมิที่ 4 และแผนภูมิที่ 5 (หน้า 63)

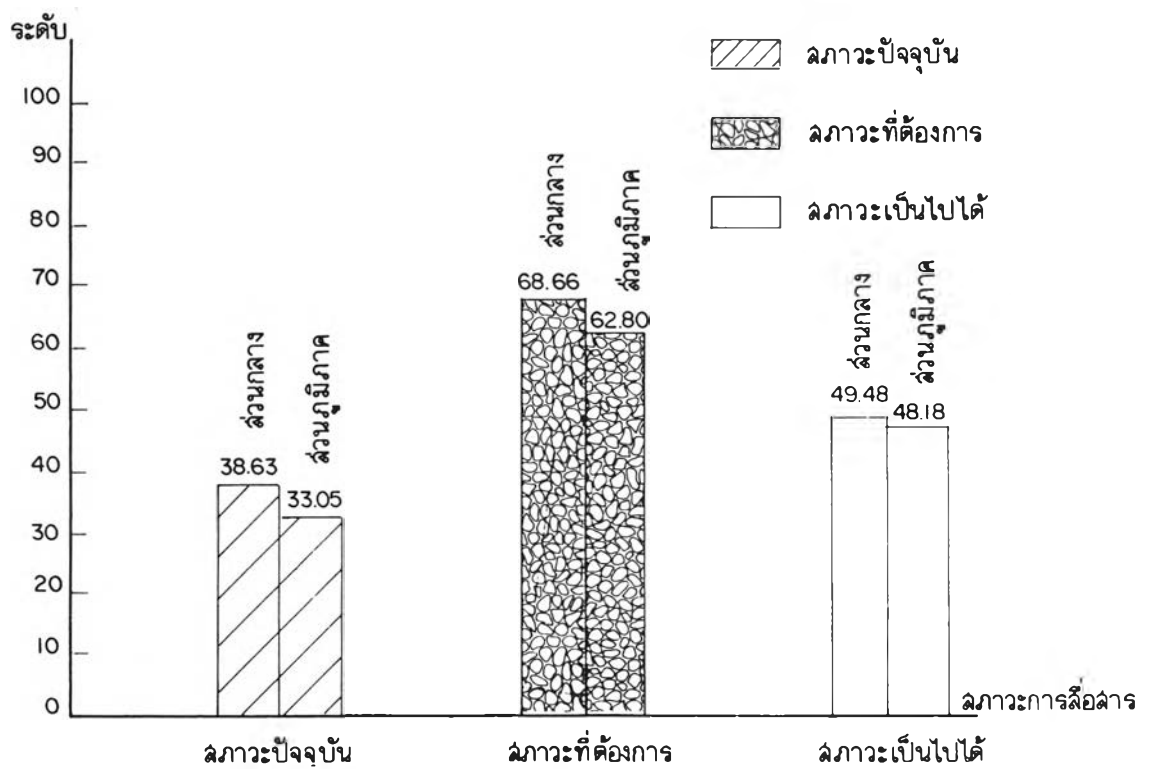
แผนภูมิที่ 2 ระดับการสื่อสารเพื่อการเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตน ในสถานะปัจจุบัน สถานะที่ต้องการ และสถานะเป็นไปได้อื่นๆ ของ จ.น.ท. ส่วนกลาง จากคำตอบ ครั้งที่ 1 และคำตอบ ครั้งที่ 2 (ค่าเฉลี่ย)

แผนภูมิที่ 3 ระดับการสื่อสารเพื่อการเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตน ในสถานะปัจจุบัน สถานะที่ต้องการ และสถานะเป็นไปได้อื่นๆ ของ จ.น.ท.ภาคการดูแลสุขภาพจังหวัด จากคำตอบครั้งที่ 1 และคำตอบครั้งที่ 2 (ค่าเฉลี่ย)

แผนภูมิที่ 4 ระดับการสื่อสารเพื่อการเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตน ในสภาพปัจจุบัน สภาพที่ต้องการ และ สภาพเป็นไปได้ เปรียบเทียบ ระหว่าง จ.น.ท. ส่วนกลาง และ ส่วนภูมิภาค จากคำตอบ ครั้งที่ 1 (ค่าเฉลี่ย)

แผนภูมิที่ 5 ระดับการสื่อสารเพื่อการเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตน ในสภาพปัจจุบัน สภาพที่ต้องการ และ สภาพเป็นไปได้ เปรียบเทียบระหว่าง จ.น.ท. ส่วนกลาง และ ส่วนภูมิภาค จากคำตอบ ครั้งที่ 2 (ค่าเฉลี่ย)

จากรายงานผลการศึกษาคั้งไถ่เข้าเล่มข้อมูลดังกล่าวแล้วข้างต้น สรุปได้ว่า เจาหน่าที่สาธารณสุขจังหวัดในส่วนภูมิภาคมีความต้องการทางการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตนในการปฏิบัติงานเพื่อระวังคุณภาพน้ำในชนบทเพิ่มขึ้นจากที่เป็นอยู่ในสภาวะการณ์ปัจจุบัน โดยได้แสดงความต้องการทางการสื่อสารมากที่สุดในด้านความสำเร็จในงาน รองลงมาได้แก่ การมุ่งใจด้วยวจนะ และการเร้าอารมณ์ ตามลำดับ สำหรับแหล่งการสื่อสารที่ต้องการลำดับสุดท้ายได้แก่ เรื่องการดูแลแบบอย่าง ทั้งนี้ ได้มีความเห็นว่า การสนองตอบต่อความต้องการทางการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตนสำหรับชนส่วนภูมิภาคนั้น จะมีความเป็นไปได้จริงในเชิงปฏิบัติมากที่สุด คือ การมุ่งใจด้วยวจนะ ความสำเร็จในงาน การเร้าอารมณ์ และการดูแลแบบอย่าง ตามลำดับ

ในส่วนกลาง เจาหน่าที่มีความต้องการทางการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตนเพิ่มขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในสภาวะการณ์ปัจจุบันเช่นเดียวกับในส่วนภูมิภาค แต่ได้แสดงความต้องการทางการสื่อสารแตกต่างกัน โดยส่วนกลางต้องการการสื่อสารจากการมุ่งใจด้วยวจนะมากที่สุด รองลงมาได้แก่ การเร้าอารมณ์ การดูแลแบบอย่าง และความสำเร็จในงาน ตามลำดับ ซึ่งจะเห็นได้ว่า มีความแตกต่างกันทั้งหมด อย่างไรก็ตาม เจาหน่าที่กลุ่มนี้มีความเห็นสอดคล้องกับเจาหน่าที่ส่วนภูมิภาคว่า ในความเป็นไปได้จริงในเชิงปฏิบัติแล้ว การสื่อสารด้วยวิธีมุ่งใจด้วยวจนะจะมีความเป็นไปได้มากที่สุด และการดูแลแบบอย่างจะเป็นวิธีที่เป็นไปได้น้อยที่สุด

สำหรับกรณีการพิจารณาความแตกต่างระหว่างกลุ่มด้วยการทดสอบสมมติฐานทางสถิติ $t - test$ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้ผลตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ทั้ง 2 ประการ คือ

1. เจาหน่าที่สาธารณสุขจังหวัดและเจาหน่าที่ส่วนกลาง มีสภาวะการสื่อสารในปัจจุบันเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตนในงานเพื่อระวังคุณภาพน้ำในชนบทแตกต่างกัน
2. เจาหน่าที่สาธารณสุขจังหวัดและเจาหน่าที่ส่วนกลาง มีสภาวะความต้องการทางการสื่อสารเพื่อเสริมสร้างศักยภาพเฉพาะตนในงานเพื่อระวังคุณภาพน้ำในชนบทแตกต่างกัน

ทั้งนี้ สมมติฐานเรื่องเจาหน่าที่สาธารณสุขจังหวัดและเจาหน่าที่ส่วนกลาง มีสิทธิความเป็นไปได้เสมอกันนั้น ไม่ได้รับการยืนยันทางด้านสถิติ